

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΡΙΑ
Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
2^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΥΡΓΟΥ

ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΙΑ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση χαρακτηρίζεται από την έντονη πολυγλωσσία της, η οποία, στις μέρες μας, δυστυχώς δεν ενισχύεται, και δεν διδάσκεται ικανοποιητικά στα δημόσια σχολεία, με αποτέλεσμα να σπανίζει, και να απειλείται η ύπαρξή της. Υπάρχουν διάφορες προτάσεις, οι οποίες θα αποσκοπούσαν στην ενίσχυση της γλωσσικής πολυμορφίας και πολυγλωσσίας, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της δημόσιας εκπαίδευσης.

Αρχικά, η κύρια πρόταση θα ήταν η ευρύτερη διαθεσιμότητα μαθημάτων ξένων γλωσσών, έτσι ώστε να έχουν όλοι την δυνατότητα να αποκτήσουν βασικές γνώσεις σε μία ξένη γλώσσα. Επιπλέον, δέον θα ήταν να διατεθεί μία μεγαλύτερη ποικιλία γλωσσών, και οι επιλογές να μην περιορίζονται στις πιο συνηθισμένες, όπως τα αγγλικά, τα γαλλικά και τα γερμανικά. Τα παιδιά είναι αναγκαίο να έρθουν σε επαφή με διαφορετικές γλώσσες, όπως τα ρώσικα ή τα σουηδικά. Αυτό θα μπορούσε να επιτευχθεί με την πρόσληψη

έμπειρων και κατάλληλων καθηγητών, κατά προτίμηση φυσικών ομιλητών της εν λόγω γλώσσας. Επίσης, η κυβέρνηση θα μπορούσε να διαθέσει κάποιο χρηματικό ποσό στην κατάρτιση και επιμόρφωση αυτών των καθηγητών, με την οργάνωση σεμιναρίων.

Μία ακόμη πρόταση, με σκοπό την ενθάρρυνση της πολυγλωσσίας, θα ήταν η βελτίωση, ενίσχυση και εκσυγχρονισμός των διδακτικών μεθόδων. Μία λύση θα ήταν ο εφοδιασμός των σχολείων με διαδραστικά μέσα, όπως για παράδειγμα ηλεκτρονικούς υπολογιστές, διαδραστικούς πίνακες και προτζέκτορες. Ακόμη, τα παιδιά είναι απαραίτητο να έρχονται σε συχνότερη επαφή με τις ξένες γλώσσες, δηλαδή τα σχολεία να αφιερώνουν περισσότερες ώρες στην διδασκαλία και την εκμάθησή τους. Τέλος, καλό θα ήταν τα σχολεία να οργανώνουν και να συμμετέχουν σε περισσότερα ευρωπαϊκά προγράμματα, ώστε να προωθηθεί η συνεργασία μεταξύ των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως είναι τα Comenius και Erasmus. Έτσι θα προσφέρονται ίσες ευκαιρίες συμμετοχής σε όλους τους μαθητές, διαμορφώνοντας διάφορες εκδηλώσεις και δράσεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Μία τελευταία πρόταση θα ήταν η ίδρυση δίγλωσσων σχολείων, όπου οι μαθητές θα μαθαίνουν μία ξένη γλώσσα παράλληλα, και στο ίδιο επίπεδο ευφράδειας του λόγου με την μητρική τους. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση τα σχολεία να είναι δημόσια, δωρεάν, και εξ ολοκλήρου χρηματοδοτούμενα από το ευρωπαϊκό ταμείο. Αυτού του είδους τα σχολεία θα μπορούσαν ακόμη να δώσουν έμφαση στην εκμάθηση των γλωσσών γειτονικών κρατών, ή διαφόρων εθνικών μειονοτήτων, οι οποίες ζουν στα εδάφη της εκάστοτε χώρας, σε μία προσπάθεια να διασωθεί η παραδοσιακή

και εθνική τους γλώσσα ή διάλεκτος. Ακόμη, αυτά τα σχολεία είναι θεμιτό να είναι πολυπολιτισμικά, φέρνοντας τους μαθητές σε επαφή με διάφορες κουλτούρες, καθώς και να τους επιτρέπουν να εκφράζονται μέσω της κουλτούρας και της γλώσσας τους, ελεύθερα και άφοβα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα προς αποφυγή, η περιθωριοποίηση της μειονοτικής ουαλικής γλώσσας, στην Μεγάλη Βρετανία του 19^{ου} αιώνα. Μάλιστα, τα παιδιά τα οποία μιλούσαν ουαλικά στο σχολείο, υποχρεούνταν να φορούν στον λαιμό τους ένα μεγάλο ξύλο με κορδονάκι, το λεγόμενο **Welsh Not**. Εξακολουθούσαν να το φορούν, έως ότου κάποιο άλλο παιδί διέπραττε το ίδιο παράπτωμα.

Εν κατακλείδι, θα τόνιζα εκ νέου την σημασία εφαρμογής αυτών των μέτρων όσο το δυνατόν συντομότερα. Στόχος θα είναι η διάπλαση ελεύθερων και υπεύθυνων ανθρώπων, οι οποίοι θα σκορπίσουν προς κάθε κατεύθυνση την πολιτιστική ακτινοβολία, και θα διαφυλαχθεί η πολιτιστική πολυχρωμία και αλληλεπίδραση, μέσω του πολιτιστικού συγκερασμού. Ευχή όλων μας είναι να ληφθούν σοβαρά υπόψη οι προτάσεις, και να υποκινηθεί έγκαιρη δράση.